

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoPr/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319206109
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1319206109.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: J. Q.Á. R., N. XX.XX.XXXX, A. XXX XX Š. XXXX, proti žalovanému: FCP-SK s.r.o., IČO: 44 605 391, so sídlom Slovnaftská 100, Bratislava, zastúpeného JUDr. Petrom Koscelanským, advokátom so sídlom Fraňa Mojtu 24, Nitra o zaplatenie 43.200,36 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III zo dňa 14. decembra 2020, č.k. 16Cpr/16/2019-132, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie č.k. 16Cpr/16/2019-65 zo dňa 25.02.2020. V odôvodnení svojho rozhodnutia najskôr zhrnul, že žalobca sa žalobou od žalovaného domáhal zaplatenia 43.200,36 eur s príslušenstvom titulom náhrady mzdy, že žalovaného uznesením č.k. 16Cpr/16/2019-39 zo dňa 25.11.2019 vyzval na vyjadrenie k žalobe, že toto uznesenie bolo žalovanému spolu so žalobou, jej prílohami a poučením doručené dňa 19.01.2020, a že žalovaný sa k žalobe v súdom stanovenej lehote nevyjadril. Uviedol, že keďže si žalovaný uloženú povinnosť nesplnil, rozhodol podľa ust. § 273 C.s.p. rozsudkom pre zmeškanie žalovaného č.k. 16Cpr/16/2019-65 zo dňa 25.02.2020, ktorým žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

2. Ďalej uviedol, že žalovaný podal dňa 23.06.2020 návrh na zrušenie vyššie uvedeného rozsudku pre zmeškanie, ktorý odôvodnil tým, že lehotu na podanie vyjadrenia k žalobe zmeškal z vážnych ospravedliteľných dôvodov. Žalovaný argumentoval, že jeho K. J. V. K. je kardiologickým pacientom, navštevuje kardiologickú ambulanciu a J. R. V. V.T. B., a že v priebehu mesiaca január 2020 mal vážne zdravotné problémy a interná R. V. B. (bol v jej opatere) mu nariadila kľudový režim, v dôsledku čoho nemohol vyvíjať pracovnú aktivitu. Žalovaný k svojmu návrhu priložil aj čestné vyhlásenie konateľa zo dňa 13.06.2020, lekársky predpis zo dňa 23.05.2019, predvolanie na vyšetrenie na deň 20.06.2019 a potvrdenie V. B., z ktorých súd prvej inštancie zistil, že konateľ žalovaného J. V. K. bol dňa 20.06.2019 pozvaný na ambulantné vyšetrenie do NÚSCH Bratislava, že od roku 2017 sa neho prejavovali vertiginózne stavy a migrény, ktoré sa vrátili v období od decembra 2019 až januára 2020, že v období od 27.12.2019 do 03.02.2020 bol kolísavý charakter jeho ťažkostí konateľom žalovaného vnímaný ako zvlášť obmedzujúci a traumatizujúci, čo ho podľa V. B. výrazne obmedzovalo vo vykonávaní bežných a rutinných denných činností. Súd prvej inštancie konštatoval, že v rámci vyjadrenia sa k žalobe žalovaný uviedol len to, že nárok žalobcu v celom rozsahu neuznáva a považuje ho za sporný.

3. Súd prvej inštancie vec posúdil právne podľa ust. § 277 ods. 1 a § 277 ods. 3 C.s.p. a dospel k záveru, že návrh žalovaného nie je dôvodný. Najskôr všeobecne vysvetlil podmienky rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie podľa ust. § 273 C.s.p., ako aj predpoklady úspešného návrhu na jeho zrušenie. V tejto

súvislosti uviedol, že v prípade návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie súd skúma dôvod, pre ktorý žalovaný zmeškal lehotu na vyjadrenie sa k žalobe s tým, že zákon nedefinuje, aké dôvody treba považovať za ospravedlňiteľné, a preto je toto posúdenie ponechané na úvahe súdu (súdna prax za ospravedlňiteľný dôvod považuje napr. vážne ochorenie alebo fyzickú neprítomnosť, pričom tento dôvod musí byť v priamej príčinnej súvislosti s nemožnosťou dodržať lehotu na vyjadrenie sa k žalobe). Zhrnul, že na to, aby mohol zrušiť kontumačný rozsudok vydaný podľa ust. § 273 C.s.p., musia byť kumulatívne splnené tri podmienky, a to podanie návrhu na jeho zrušenie žalovaným v lehote 15 dní odo dňa, kedy sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedel, spolu s týmto návrhom podanie vyjadrenia k žalobe (teda splnenie zmeškaného úkonu) a preukázanie ospravedlňiteľného dôvodu, pre ktorý žalovaný zmeškal lehotu na vyjadrenie sa k žalobe.

4. S poukazom na to, že žalovaný vo svojom návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku netvrdil, kedy sa o ňom dozvedel, vychádzal pri posudzovaní dodržania 15 dňovej lehoty na podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie (§ 277 ods. 3 C.s.p.) výlučne z objektívnych skutočností, vyplývajúcich z doručovania rozsudku žalovanému, pričom zistil, že žalovanému bol rozsudok doručený do jeho elektronickej schránky dňa 20.04.2020 o 10:11 (odvtedy mu bol objektívne dostupný a mohol sa o ňom dozvedieť) a doručenie rozsudku nastalo dňa 06.05.2020 márnym uplynutím úložnej lehoty podľa ust. § 32 ods. 5 písm. b) zák. č. 305/2013 Z.z. Z uvedeného ustálil, že posledným dňom lehoty na podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie bol deň 21.05.2020, avšak žalovaný podal takýto návrh až 23.06.2020, teda až po uplynutí lehoty určenej v ust. § 277 ods. 3 C.s.p.. Dospel potom k záveru, že žalovaný podal návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie po zákonom stanovenej lehote a nespĺnil teda už prvú podmienku pre úspešné rozhodnutie o zrušení rozsudku pre zmeškanie. Následne súd prvej inštancie skúmal splnenie podmienky podania vyjadrenia k žalobe zo strany žalovaného (teda pripojenie zmeškaného úkonu). Konštatoval, že žalovaný sa vo svojom návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku obmedzil len na konštatovanie, že nárok uplatnený žalobcom neuznáva a považuje ho za sporný. S poukazom na zmeškanú povinnosť, uloženú mu uznesením podľa ust. § 273 C.s.p. (vyjadriť sa k žalobe a uviesť rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojiť k vyjadreniu listiny, na ktoré sa odvoláva a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení), vyhodnotil, že žalovaný si nespĺnil ani povinnosť podať vyjadrenie k žalobe spĺňajúce podmienky podľa ust. § 273 písm. a) C.s.p., a teda nespĺnil ani druhú podmienku pre úspešné rozhodnutie o zrušení rozsudku pre zmeškanie. Z pohľadu posudzovania ospravedlňiteľného dôvodu zmeškania lehoty na vyjadrenie sa k žalobe, súd prvej inštancie konštatoval, že zdravotný stav konateľa žalovaného, tak ako vyplýva z lekárskej správy V.. B., ho úplne nevylučoval z bežných činností (len obmedzoval), nebol v rozhodnom čase hospitalizovaný, len mu bol nariadený kľudový režim v domácom prostredí, a navyše mohol poveriť iného svojho zamestnanca tým, aby kontroloval elektronicкую adresu na doručovanie. Vyhodnotil, že žalovaný nepreukázal, že tvrdený zdravotný stav jeho konateľa bol natoľko vážny, že mu neumožnil vykonať zmeškaný procesný úkon (vrátane prevzatia dokumentu z elektronickej schránky), a teda nepreukázal existenciu ospravedlňiteľného dôvodu, pre ktorý zmeškal vyjadrenie k žalobe. Ani tretiu podmienku potom nepovažoval za splnenú, a preto návrh žalovaného zamietol.

5. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie a navrhol ho zmeniť a rozsudok pre zmeškanie zrušiť, alebo napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že súd prvej inštancie vec posúdil prísne procesne formalisticky, pričom nezobral do úvahy ospravedlňiteľné dôvody, uvedené v jeho návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Tvrdil, že návrh podal včas, pretože sa o doručení rozsudku pre zmeškanie dozvedel až dňa 10.06.2020 a návrh na jeho zrušenie podal dňa 23.06.2020, teda v lehote 15 dní aj spolu s vyjadrením sa k žalobe, že nárok uplatnený žalobcom neuznáva a považuje ho za sporný. Ďalej uviedol rozsiahlu argumentáciu o tom, že súd prvej inštancie tým, že rozhodol rozsudkom pre zmeškanie, síce neporušil procesné predpisy, avšak prísne procesne formalistickým, arbitrárnym a dogmatickým postupom nepostupoval spravodlivo, nedodržal dobré mravy a princípy slušnosti, keď sa nezaoberal dôvodnosťou podanej žaloby a nenazrel do obsahu spisu a samotnej žaloby, hoci keby tak urobil, zistil by, že žaloba je úplne nedôvodná. Vo vzťahu k žalobe tvrdil, že pracovný pomer žalobcu uzavretý pracovnou zmluvou zo dňa 14.09.2011 bol dohodnutý na dobu určitú, čo vyplýva z čl. II. „Ďalšie dohodnuté pracovné podmienky“ bod 1, v ktorom sa vymedzujú spôsoby ukončenia a doba trvania pracovného jeho pomeru. Citoval z predmetnej pracovnej zmluvy, že pracovný pomer sa končí ukončením prác na projekte dozoru stavby PAPRADŇANSKÁ DOLINA KANALIZÁCIA, ktoré boli ukončené v mesiaci marec 2013, teda 31.03.2013. Pokiaľ by nedošlo k tejto udalosti, mal pracovný pomer žalobcu skončiť dňom 17.07.2013, tak ako to určuje čl. II. bod 4. pracovnej zmluvy. Vyjadril preto

názor, že žaloba je v rozpore s hmotným právom, pretože žalobca žiada náhradu mzdy za obdobie, v ktorom už nebol jeho zamestnancom. Tvrdil, že hoci by aj boli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie, súd prvej inštancie sa mal najprv zaoberať dôvodnosťou podanej žaloby (poukazujúc na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 4Cno/421/94) a ak by tak urobil, zistil by, že žaloba nie je opodstatnená. Mal za to, že ide o zjavné zneužitie práva, šikanóznny výkon práva a toto konanie žalobcu je vedené úmyslom spôsobiť mu ujmu, a preto nemôže požívať právnu ochranu a bolo povinnosťou súdu mu ju neposkytnúť. Zdôraznil, že súd prvej inštancie iba prísne formalisticky použil možnosť, ktorú mu zákon dáva a vyhovel žalobcovej neopodstatnenej a šikanóznej žalobe a priznal mu sumu 43.200,36 eur, o ktorú sa žalobca na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

6. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného v určenej lehote nevyjadril.

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil, nakoľko je vo výroku vecne správne, a keďže sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením, poukazuje naň a za využitia ust. § 387 ods. 2 C.s.p. uvádza na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a na námietky žalovaného nasledovné.

8. Podľa ust. § 277 ods. 1 C.s.p. ak žalovaný z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal lehotu na podanie vyjadrenia podľa § 273 písm. a), môže podať návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie spolu s vyjadrením. Ak súd, ktorý rozsudok pre zmeškanie vydal, návrhu vyhovie, rozsudok pre zmeškanie uznesením zruší a začne vo veci opäť konať.

Podľa ust. § 277 ods. 3 C.s.p. návrh podľa odsekov 1 a 2 môže žalovaný podať do 15 dní odkedy sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedel; o tom žalovaného v rozsudku pre zmeškanie súd poučí.

9. Z citovaného ustanovenia § 277 ods. 1 a 3 C.s.p. vyplýva, že predpokladom na zrušenie rozsudku pre zmeškanie je, že žalovaný sa k žalobe v súdom určenej lehote nevyjadril z ospravedlniteľného dôvodu, a že podal návrh na zrušenie kontumačného rozsudku spolu so zmeškaným vyjadrením v lehote 15 dní odkedy sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedel. Z uvedeného ust. § 277 ods. 1 C.s.p. je tiež zrejmé, že návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie prichádza do úvahy práve vtedy, ak žalovaný nerozporuje, že zákonné podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného uvedené v ust. § 273 C.s.p. boli splnené, ale tvrdí, že lehotu na podanie vyjadrenia k žalobe (hoci mu bolo riadne doručené uznesenie s poučením o možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie) z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal. Všetky vyššie uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne, a ak čo i len jedna z nich nie je splnená, nemôže byť rozsudok pre zmeškanie zrušený. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie preto správne skúmal, či žalovaný preukázal, že podal návrh na zrušenie kontumačného rozsudku v lehote 15 dní odkedy sa o ňom dozvedel, či pripojil k návrhu zmeškaný úkon (vyjadrenie k žalobe), a či preukázal, že lehotu na podanie vyjadrenia k žalobe zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu. Správne tiež vyhodnotil, že žalovaný podmienky pre zrušenie kontumačného rozsudku nesplnil, a preto jeho návrh napadnutým uznesením zamietol. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi zamietnutia návrhu žalovaného, uvedenými súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia (sú uvedené vyššie), tieto si osvojil, poukazuje na ne a nepovažuje za potrebné ich opakovať. Vyjadrí sa preto len k odvolacím námietkam žalovaného.

10. Odvolaciu námietku žalovaného, že návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie podal včas, pretože sa o doručení rozsudku pre zmeškanie dozvedel až dňa 10.06.2020 a návrh na jeho zrušenie podal dňa 23.06.2020, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú. V tejto súvislosti považuje za potrebné v prvom rade poukázať na to, že žalovaný v návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, ktorý doručil súdu dňa 23.06.2020, uviedol len cit. „bol nám doručený rozsudok pre zmeškanie...“, bez akejkoľvek konkretizácie, kedy (dátum) mu bol tento kontumačný rozsudok doručený, resp. kedy sa o ňom dozvedel. Ak potom súd prvej inštancie pri posudzovaní dodržania 15-dňovej lehoty na podanie návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku (§ 277 ods. 3 C.s.p.) vychádzal z objektívnej a riadne preukázanej skutočnosti, že rozsudok pre zmeškanie bol žalovanému doručený do jeho elektronickej schránky dňa 20.04.2020 (odkedy mu bol aj objektívne dostupný a mohol sa o ňom dozvedieť) a k jeho doručeniu došlo márnym uplynutím úložnej lehoty dňa 06.05.2020, z čoho potom vyvodil, že posledným dňom lehoty na podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie bol deň 21.05.2020, na základe čoho prijal záver, že ak žalovaný takýto návrh podal až dňa 23.06.2020, urobil tak až po jej uplynutí, nie je mu možné

nič vytknúť a odvolací súd sa s jeho záverom plne stotožňuje. Je totiž potrebné si uvedomiť, že ust. § 277 ods. 3 C.s.p. stanovuje na podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie prekluzívnu procesnú 15 dňovú lehotu, ktorá je viazaná na moment, kedy sa žalovaný subjektívne dozvedel o kontumačnom rozsudku. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný je povinný už v návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku tvrdiť, kedy sa o ňom dozvedel, a zároveň priamo vo svojom návrhu tiež preukázať, že zákonom stanovenú prekluzívnu lehotu dodržal, keďže len preukázanie splnenia všetkých zákonom stanovených podmienok môže viesť k zrušeniu kontumačného rozsudku. V posudzovanej veci však žalovaný úplne opomenul tvrdiť, kedy sa o kontumačnom rozsudku dozvedel, a nesplnil si ani povinnosť preukázať zachovanie 15 dňovej lehoty, stanovenej ustanovením § 277 ods. 3 C.s.p.. Odvolací súd pripomína, že súd prvej inštancie nebol za stavu, keď žalovaný zachovanie lehoty na podanie návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku netvrdil a nepreukázal, povinný ho vyzývať na dodatočné preukázanie jej zachovania, pretože žalovaný bol o možnosti podať návrh na zrušenie kontumačného rozsudku a o podmienkach, za splnenia ktorých môže takýto návrh podať, riadne poučený už v samotnom kontumačnom rozsudku č.k. 16Cpr/16/2019-65 zo dňa 25.02.2020 (v časti „poučenie“). Možno potom uzavrieť, že žalovaný zachovanie (subjektívnej) prekluzívnej lehoty na podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie vo svojom návrhu nepreukázal. Keďže z objektívnych a preukázaných skutočností, vyplývajúcich zo súdneho spisu, je zrejme, že návrh podal cca mesiac po uplynutí 15 dňovej lehoty od doručenia rozsudku, je záver súdu prvej inštancie, že žalovaný nesplnil už prvú podmienku pre úspešné rozhodnutie o zrušení rozsudku pre zmeškanie, teda preukázať, že podal návrh na jeho zrušenie v lehote 15 dní, odkedy sa o ňom dozvedel, správny. Ak potom žalovaný až v odvolaní (v reakcii na zamietnutie jeho návrhu aj z dôvodu nepreukázania zachovania zákonnej prekluzívnej lehoty na jeho podanie) tvrdil, že sa o doručení rozsudku pre zmeškanie dozvedel dňa 10.06.2020 a návrh na jeho zrušenie podal dňa 23.06.2020, teda včas, nemohol odvolací súd tejto jeho odvolacej námietke vyhovieť. V tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že žalovaný v odvolaní zachovanie lehoty na podanie návrhu len tvrdil, ale ničím nepreukázal, pričom odvolaciemu súdu neposkytol ani žiadnu relevantnú argumentáciu, ktorá by z akéhokoľvek dôvodu podporila jeho tvrdenie, že sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedel práve dňa 10.06.2020. Preto táto odvolacia námietka žalovaného zostala len v rovine jeho ničím nepodloženého tvrdenia. Odhliadnuc od toho, že takéto tvrdenie žalovaného nemožno zahrnúť medzi prípustné novoty v odvolacom konaní (do úvahy by prichádzalo len ust. § 366 písm. d) C.s.p. per analogiam), keďže dodržanie lehoty na podanie návrhu mohol (a bol povinný) preukázať už v konaní pred súdom prvej inštancie, žalovaný ani k odvolaniu nepripojil žiadny dôkaz o tom, že zákonom stanovenú lehotu na podanie návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku dodržal. Táto odvolacia námietka preto nie je dôvodná. Z uvedeného je zrejme, že ak súd prvej inštancie návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zamietol aj z dôvodu, že nepreukázal, že návrh podal včas, rozhodol správne a odvolací súd s jeho rozhodnutím súhlasí.

11. Žalovaný v odvolaní súdu prvej inštancie tiež vytkol, že nezobral do úvahy ospravedliteľné dôvody, uvedené v jeho návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Ani na túto odvolaciu námietku nemohol odvolací súd prihliadnuť. Z napadnutého rozhodnutia zistil, že súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalovaný nepreukázal, že tvrdý zdravotný stav jeho konateľa bol natoľko vážny, že mu neumožnil vykonať zmeškaný procesný úkon, pretože aj z lekárskej správy konateľa žalovaného vyplýva, že nebol úplne vylúčený z každodenného života, keď nebol hospitalizovaný, ale liečený ambulantne a bol mu len nariadený kľudový režim. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že žalovaný mal dostatočný počet zamestnancov, ktorých mohol poveriť vykonávaním kontroly jeho elektronickej schránky. Keďže žalovaný v odvolaní nič konkrétne nenamietal a uvedené závery súdu prvej inštancie ničím nespochybnil, odvolací súd sa so záverom, že žalovaným uvádzané dôvody, kvôli ktorým zmeškal lehotu na vyjadrenie sa k žalobe, nie sú ospravedliteľné, stotožnil. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti považuje však za dôležité doplniť ďalší dôvod. Žalovaný k návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie pripojil na preukázanie ním tvrdých skutočností, že lehotu na podanie vyjadrenia zmeškal z dôvodu vážneho zhoršenia zdravotného stavu jeho konateľa, čestné prehlásenie svojho konateľa. Odvolací súd z tohto čestného prehlásenia zistil, že konateľ žalovaného „čestne prehlasuje, že zo zdravotných dôvodov nemal v čase od 02.01.2020 do 23.01.2020 prístup do elektronickej pošty, ani do portálu slovensko.sk v mene žalovaného“, a tiež, že „po zlepšení zdravotného stavu ukončil kľudový režim a do kancelárie začal chodiť dňom 23.01.2020“. Tu je potrebné pripomenúť, že súd prvej inštancie žalovaného uznesením č.k. 16Cpr/16/2019-39 zo dňa 25.11.2019 vyzval na vyjadrenie k žalobe v lehote 15 dní, a že toto uznesenie bolo žalovanému spolu so žalobou, jej prílohami a poučením doručené dňa 19.01.2020 márnym uplynutím úložnej lehoty. Lehota na podanie vyjadrenia k žalobe tak žalovanému začala plynúť dňa 20.01.2020 a uplynula dňa 03.02.2020. Podľa ust. § 32

ods. 8 zák. č. 305/2013 Z.z. po doručení elektronickej úradnej správy zostáva elektronická úradná správa, vrátane všetkých elektronických dokumentov, ktoré obsahuje, uložená v elektronickej schránke adresáta. Keďže zo samotného čestného prehlásenia konateľa žalovaného vyplýva, že začal chodiť do kancelárie od 23.01.2020, odvolací súd vyhodnotil, že konateľovi žalovaného potom nič nebránilo v podaní vyjadrenia k žalobe v súdom určenej lehote, teda do 03.02.2020. Aj preto žalovaným uvádzané dôvody, pre ktoré zmeškal lehotu na podanie vyjadrenia k žalobe (zdravotný stav jeho konateľa) nemohli obstať a nie sú ospravedlniteľné. Ak súd prvej inštancie aj z tohto dôvodu návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zamietol, rozhodol správne.

12. Ak žalovaný ďalej poukazoval na to, že žaloba je od počiatku nedôvodná a je v rozpore s hmotným právom, a že rozsudok pre zmeškanie preto nemal byť vydaný, odvolací súd uvádza, že vzhľadom na to, že žalovaný nepodal odvolanie proti rozsudku pre zmeškanie, ale návrh na jeho zrušenie, sa takouto argumentáciou, ktorú uviedol v odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bol jeho návrh zamietnutý, nemohol zaoberať. Žalovaný si predsa sám zvolil ako opravný prostriedok proti rozsudku pre zmeškanie návrh na jeho zrušenie, preto súd prvej inštancie správne skúmal len to, či žalovaný preukázal, že z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal lehotu na podanie vyjadrenia k žalobe, že podal návrh v 15 dňovej lehote a či s ním spojil aj vyjadrenie k žalobe. Keďže podmienky na zrušenie rozsudku pre zmeškanie neboli splnené, návrh žalovaného správne zamietol. Ak mienil žalovaný argumentovať tým, že rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie nebolo spravodlivé, pretože žaloba je podľa jeho názoru zjavne nedôvodná (na čo mal súd prvej inštancie prihliadať), nič mu nebránilo v tom, aby podal proti rozsudku pre zmeškanie včas odvolanie. V takom prípade by odvolací súd mohol vziať jeho argumenty do úvahy pri skúmaní, či boli (nielen formálne) podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie splnené. Bolo však výlučne na žalovanom, aký prostriedok na ochranu svojich práv využije. V tejto súvislosti pripomína odvolací súd zásadu, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ teda „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu svoje práva stratiť. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení.

13. Možno potom uzavrieť, že odvolacie námietky žalovaného neboli spôsobilé spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 396 ods. 1 C.s.p.. Úspešnému žalobcovi nepriznal voči žalovanému nárok na ich náhradu, pretože mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).